

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.381/2015/3. szám

A Szegedi Ítéltábla **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - az OBH Jogi Képviselési Főosztálya által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2014. november 25. napján kelt 1.P.22.027/2013/21. számú ítélete ellen a felperes 27. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a fellebbezést tárgyaláson kívül elbírálv - meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

A felperest a másodfokú eljárásban képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját, valamint a feljegyzett 32 900 (harminckettőezer-kilencszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság előtt 11.P.20.543/2007. szám alatt előterjesztett keresetében személyiségvédelmi igényt kívánt érvényesíteni **(bíró neve)** alperessel szemben, aki a **(település neve)** Városi Bíróság bírájaként a felperes által kezdeményezett perben bíróként járt el. A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság a 11.P.20.543/2007/5. számú ítéletével a keresetet az alperes passzív perbeli legitimációjának hiányára hivatkozással elutasította. A felperes fellebbezése alapján eljáró alperesi ítéltábla a Pf.I.20.697/2007/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében megváltoztatta, egyebekben azt helybenhagyta. A per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság döntésének indokaival nem értett egyet, jogi okfejtése szerint az alperesként megjelölt bíróval szemben érvényesíthető a személyiségvédelmi igény, ezért a jogvita érdemében foglalt állást, és a keresetet megalapozatlannak találta.

A felperes képviselését ellátó **(pártfogó ügyvéd 2. neve)** pártfogó ügyvédnek a jogerős ítéletet 2008. július 17. napján kézbesítették.

A felperesnek a **(település neve)** Egyetem alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt előterjesztett keresetét a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 23.P.21.502/2009/15. számú

ítéletével elutasította, és kötelezte a jelen per felperesét, hogy 15 napon belül fizessen meg a per alperesének 18 750 Ft perköltséget. A fellebbezés alapján eljáró alperes a Pf.I.20.486/2010/10. számú ítéletében a **(település neve)** Egyetem alperes csatlakozó fellebbezésének helyt adva a

felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét 381 250 Ft-ra felemelte, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Határozatának e körben kifejtett indokaiban rámutatott, az alperes perköltségként a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján - az elsőfokú eljárásban 106/A/1-II. szám alatt csatolt iratokra figyelemmel - 10 000 Ft + áfa óradíj alapján megállapított ügyvédi munkadíjra tarthat igényt. A kifejtett ügyvédi tevékenység alapján 30,5 órát talált elszámolhatónak. Utalt arra, hogy az elsőfokú eljárásban a fenti sorszám alatt csatolt okirat a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokirat, amely az ügyvédi munkadíjra vonatkozó megállapodást igazolja, ezért az elsőfokú bíróság azt nem hagyhatta volna figyelmen kívül, és nem kerülhetett volna sor az IM rendelet szerinti általános szabályok, a pertárgyérték 5 %-ának mértékéhez igazodó ügyvédi munkadíj megállapítására. Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott szabályok alapján meghatározott összeg hibás, annak alapulvételével ugyanis bruttó 187 500 Ft-ban lenne megállapítható az ügyvédi munkadíj összege. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban hozott Pfv.IV.20.217/2011/11. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A jogerős ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését támadó felülvizsgálati kérelem kapcsán utalt arra, a megállapított elsőfokú perköltség összege nem tekinthető eltúlzottnak, az ügyvédi munkadíj mérséklésére az IM rendelet 2. § (2) bekezdés alapján nincs mód.

A felperes a Debreceni Törvényszéken 2013. augusztus 21. napján érkeztetett, majd az eljárás során felemelt keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 410 887 Ft és késedelmi kamata megfizetésére a Pp. 2. §-ára, az 1959-es Ptk. 339. § (1) bekezdésére és 349. § (1) bekezdésére alapítottnak. Keresete indokolásaként előadta, az alperes Pf.I.20.697/2007/7. számú határozata jogsértő, mert az elsőfokú bíróság hatáskörét elvonta azzal, hogy a keresetet érdemben elbírált. Álláspontja szerint az alperesnek - elfoglalt jogi álláspontja miatt - az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kellett volna helyeznie, utasítva az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Kifogásolta, hogy az alperes tájékoztatási kötelezettségének sem tett eleget. Ezen eljáráshoz kapcsolódóan 200 000 Ft nem vagyoni és 17 137 Ft vagyoni kára megtérítését kérte.

A Pf.I.20.486/2010. számú ügyben hozott döntést illetően kifogásolta, hogy az alperes megbízási szerződés hiányában fogadta el a **(település neve)** Egyetem alperes által igényelt óránkénti 10 000 Ft + áfa ügyvédi munkadíj összegét. Álláspontja szerint az alperes által hivatkozott, a 2009. április 23-i dátummal ellátott, az elsőfokú iratoknál elfekvő „Közös nyilatkozat megbízási szerződésről” megnevezésű irat nem szolgálhat a megbízási szerződés pótlására. Kártérítésként az IM rendelet általános szabályai szerint megállapítható 187 500 Ft és az alperes által megállapított perköltség különbözetére, 193 750 Ft-ra tartott igényt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A Pf.I.20.697/2007. ügyszámon folyt eljárást érintő követelés tekintetében elévülésre hivatkozott, míg a Pf.I.20.486/2010/10. számú határozatra vonatkozó védekezése szerint a jogszabályoknak megfelelően járt el, az ügyvédi munkadíj összegét a csatolt megbízási szerződés alapján állapította meg, számítási módját részletesen megindokolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli. Megalapozottnak találta az alperes elévülési kifogását rámutatva, hogy a felperes a Pf.I.20.697/2007/7. számú ítéletével kapcsolatban felhívás ellenére sem igazolta, hogy az elévülési határidőn belül az alperessel szemben igényét érvényesítette, a jelen kereset benyújtására pedig az 5 éves elévülési határidőt követően került sor.

A Pf.I.20.486/2010. számú ügy kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megbízási szerződés tartalmáról szóló okirat a perköltség megállapításának alapjául szolgálhat, az alperes ítéletében a perköltség számításának módját tételesen levezette, döntésének kellő indokát adta, így magatartásának jogellenessége hiányában kártérítési felelőssége sem áll fenn.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Az elsőfokú eljárás megismétlését megalapozó jogsértésként jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének. Megsértette továbbá a Pp. 3. § (6) bekezdésében foglaltakat, mert nem biztosított lehetőséget arra, hogy az alperes 2014. november 24-én kelt beadványában foglaltakra nyilatkozzát megtegye. Utalt arra, hogy a 2014. május 8-i tárgyalásról készült jegyzőkönyvet 2014. október 29. napján kézbesítették részére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, nem adta ugyanis indokát bizonyítási indítványai mellőzésének, továbbá annak sem, hogy a beadványaiban előterjesztett érveit miért hagyta figyelmen kívül. Megítélése szerint a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközően kirívóan okszerűtlenül értékelte a bizonyítékokat, határozata iratellenes. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be a per tárgyát képező ügyek teljes iratanyagát, emiatt az ítélet megalapozatlan, továbbá nem kapott értesítést arról, hogy milyen iratok beszerzése történt meg. Az ítélet érdemét illetően előadta, az elsőfokú eljárásban hivatkozott a Pp. 104/A. § (1) bekezdésében foglaltakra, amelynek értelmében a hónapokban számítandó határidő a törvénykezési szünetet követő első napon jár le, s miután a törvénykezési szünet július 15-től augusztus 20-áig tart, igényérvényesítése nem késett el. Hivatkozott továbbá arra, hogy a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság ellen keresetet nyújtott be annak jogsértő eljárása miatt, amit az igényérvényesítési határidő meghosszabbításaként kell figyelembe venni, ezen előadását azonban az elsőfokú bíróság szintén figyelmen kívül hagyta. Megismételte az alperes Pf.I.20.697/2007. számú ügyben megvalósított jogsértésére vonatkozó előadását, amely megítélése szerint sérti a tisztességes eljáráshoz való jogát, és ezáltal megalapozza vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránti igényét.

A Pf.I.20.486/2010. számon folyamatban volt ügy kapcsán sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem szerezte be az alperes által a perköltség megállapításának alapjául elfogadott okiratot. Megítélése szerint kirívóan jogellenes volt az alperes részéről az ítéletében megjelölt okirat alapján a megbízási díjban való megállapodásra utalással megállapítani a **(település neve)** Egyetem javára megítélt perköltséget.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés **alaptalan.**

A fellebbezésben felhozottak alapján az ítéletablának mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy történt-e az elsőfokú eljárásban olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését teszi szükségessé.

A bíróságot a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján terhelő tájékoztatási kötelezettség a bizonyításra szoruló tényekre, bizonyítási teherre illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeire terjed ki. A felperes fellebbezésében nem jelölte meg, hogy álláspontja szerint milyen ténykérdés tekintetében mulasztotta el az elsőfokú bíróság a tájékoztatási kötelezettségét. Megállapítható

ugyanakkor, hogy az elsőfokú eljárás során eldöntendő ténykérdés az volt, bekövetkezett-e az elévülési határidő megszakítását illetve nyugvását eredményező körülmény. Annyiban helytálló a felperes fellebbezése, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettségének nem teljes körűen tett eleget, a 11. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt végzése az elévülés megszakadása körében tartalmaz felpereshez intézett, nyilatkozattételre és bizonyítékai előterjesztésére vonatkozó felhívást, az elévülés nyugvását illetően viszont erre nem került sor. A megfelelő tájékoztatás hiánya azonban a jelen ügyben nem teszi szükségessé az elsőfokú eljárás megismétlését. A felperes számára az elsőfokú ítélet alapján felismerhetővé vált a bizonyításra szoruló tények köre, nevezetesen, hogy az elévülés nyugvását illetve megszakadását eredményező okok fennálltát kell bizonyítania. A megfelelő tájékoztatás hiánya azt eredményezné, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 235. § (1) bekezdésében írtakra hivatkozással nem mellőzhetné az e körben tett új tényelőadást illetve felajánlott bizonyítást. A jogi képviselővel eljáró felperes fellebbezése azonban ilyet nem tartalmaz.

A polgári per kontradiktórius jellegéből adódik a kétoldalú meghallgatás kötelezettsége. A Pp. 3. § (6) bekezdése a felek perbeli esélyegyenlőségének biztosítása érdekében megköveteli, hogy a felek az ügyben előadott kérelmek, jognyilatkozatok, okiratok tartalmát megismerhessék, és az abban foglaltakra nyilatkozthassanak. E jogszabályi rendelkezés alapján a bíróság köteles biztosítani, hogy a felek megtehessék ténybeli előadásait, kifejthessék jogi álláspontjukat, előadhassák az ellenérdekű fél nyilatkozataival kapcsolatos észrevételeiket. Tény, hogy a felperes a 2014. november 25. napjára kitűzött tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, így az alperes 2014. november 24. napján érkezett 20. sorszámú előkészítő iratának kézbesítésére az ítélet meghozataláig nem került sor. A Pp. 136/B. § (1) bekezdése szerint, ha a folytatólagos tárgyalást - az ellentmondás folytán kitűzött és az alperes által elmulasztott tárgyalás kivételével - a felek bármelyike elmulasztja, a bíróság a tárgyalást a jelenlevő ellenfél illetőleg a távollevő felperes megelőzően előterjesztett kérelmére tartja meg, de új határnapot is kitűzhet.

A (2) bekezdés értelmében, ha a bíróság a tárgyalást megtartja, a mulasztó felet a megjelent fél olyan kérelmeiről, tényállításairól, és bizonyítási indítványairól, amelyet vele még nem közöltek, a tárgyalási jegyzőkönyv másolatának vagy az ellenfél által közölt előkészítő iratnak a megküldésével értesítheti és felhívhatja arra, hogy azokra észrevételeit a Pp. 141. § (3) bekezdése esetében előkészítő iratban, egyébként pedig a következő tárgyaláson szóban tegye meg. Ebben az esetben a bíróság a tárgyalás folytatására új határnapot tűz.

A (2) bekezdés megszövegezéséből kitűnően a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, szükségesnek tartja-e az ellenérdekű fél tárgyalást elmulasztó féllel még nem közölt nyilatkozatairól értesíteni a mulasztó felet és felhívni őt arra, hogy azokra tegye meg észrevételeit. Jelen ügyben az alperes a 20. sorszámú beadványában nem terjesztett elő olyan kérelmet, amelyről a bíróságnak döntenie kellett volna, nem tett új tényelőadást, nem jelölt meg bizonyítékokat sem, kizárólag az elévüléssel kapcsolatos jogi álláspontját fejtette ki a megelőző beadványaiban foglaltakhoz képest részletesebben, reagálva a felperesnek a 19. sorszámú beadványában a Pp. 104/A. § (1) bekezdésére alapított érvelésére. Nem sértett tehát az elsőfokú bíróság jogszabályt, amikor az alperes fenti beadványának kézbesítését megelőzően hozta meg érdemi döntését.

Tény, hogy az elsőfokú bíróság a 2014. május 8. napján tartott tárgyalásról készült 11. sorszámú jegyzőkönyvet a 2014. október 7-i intézkedésével rendelte kiadni a felperesnek, s az október 29. napján került kézbesítésre. A felperest azonban ebből adódóan hátrány nem érte, hiszen a következő tárgyalás kitűzött időpontjáig (2014. november 25.) megfelelő idő állt a rendelkezésére nyilatkozatai megtételére, a bizonyítási indítványai előterjesztésére, ennek ellenkezőjét a felperes sem állítja, másrészt tény, hogy a felperes a jegyzőkönyvben foglaltakra a 2014. november 11. napján érkezett 19. sorszámú beadványában reagált.

Egyetért az ítéletábrá a fellebbezési érveléssel, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem tért ki részletesen arra, hogy az elévülés megszákadása körében előadott felperesi érvelést milyen okból nem találta elfogadhatónak. Az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt azonban az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú határozatból és az eljárás adataiból nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság döntését mire alapította, s ezért az érdemi határozat nem bírálható felül (Legfelsőbb Bíróság PK. 206. számú állásfoglalás b) pont). A jelen eljárásban azonban az érdemi döntéshez szükséges adatok rendelkezésre állnak, ezért nem volt akadálya annak, hogy az ítéletábrá az elsőfokú bíróság döntését érdemben felülbírálja.

Nincs indok az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére az iratok beszerzésével kapcsolatos fellebbezési előadásra tekintettel sem. Az elsőfokú bíróság beszerzte a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság előtt a jelen per tárgyát képező Pf.I.20.697/2007. számú eljárás alapját képező, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság előtt 11.P.20.543/2007. számon folyamatban volt eljárás, és az ezen eljárásban hozott jogerős határozat ellen a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróságon 16.P.20.761/2009. számon kezdeményezett perújítási eljárás iratanyagát, a jogvita elbírálása szempontjából releváns határozatokról fénymásolatot készített, amelyek 15. sorszám alatt a periratok között fellelhetők. Tény, hogy az elsőfokú bíróság a felperest a Pp. 192. § (5) bekezdésében foglaltak ellenére nem értesítette az iratok beérkezéséről. E mulasztása azonban nincs az ügy érdemére kihatással. Az iratok a felperes saját korábban kezdeményezett ügyében keletkeztek, így azok tartalmáról ismerettel bír. Annyiban helytálló a felperes érvelése, hogy az elsőfokú eljárásban nem történt meg annak az okiratnak a beszerzése, amelyen alapult az alperes Pf.I.20.486/2010/10. számú határozatának az alperesi csatlakozó fellebbezésnek helyt adó döntése. Figyelemmel azonban arra, hogy azt a felperes a fellebbezéséhez mellékelte, e mulasztás nem képezi akadályát az elsőfokú ítélet felülbírlatának.

Az ítéletábrá a fellebbezést érdemben is megalapozatlannak találta.

A felperesnek a Pf.I.20.697/2007. számú eljárásra alapított kártérítési igénye kapcsán az alperes védekezése elsődlegesen a követelés elévülésére vonatkozott.

Az elévülés jogkövetkezménye, hogy az elévült követelést többé bírósági úton érvényesíteni nem lehet (Ptk. 325. § (1) bekezdés). Ebből következően helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor mindenképp az alperesi elévülési kifogást vizsgálta (BDT2008. 1837, BH2006. 220).

Az 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 324-327. §-aiban szabályozott elévülés az alanyi jog bíróság előtti érvényesíthetőségének határidejéről rendelkező anyagi jogi intézmény, következésképp az elévülési határidő mint anyagi jogi határidő számítására - a fellebbezési érveléssel szemben - nem az eljárási határidők számítását szabályozó polgári perrendtartás, hanem az 1960. évi 11. tvr. (a továbbiakban: Ptké.) rendelkezései az irányadók. E szerint az anyagi jogi határidő elmulasztásának vagy a késedelemnek a jogkövetkezményei a határidő utolsó napjának elteltével állnak be (Ptké. 4. § (3) bekezdés) azzal, hogy ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, a határidő a következő munkanapon jár le (Ptké. 3. § (3) bekezdés). Ebből következően - mivel az írásban közölt jognyilatkozat hatályosulásához az szükséges, hogy az a címzetthez megérkezék (21Ptk. 199. §, 214. § (1) bekezdés) - ha valamely anyagi jogi jognyilatkozatot határidőben kell teljesíteni, a határidő csak akkor tekinthető megtartottnak, ha a határidő utolsó napján az érintett jognyilatkozat megérkezik a címzetthez. A követelés érvényesítése érdekében előterjesztett keresetlevél bírósághoz történő benyújtása nem perbeli cselekmény, annak a határidő utolsó napján a bírósághoz meg kell érkeznie. A kifejtettekből következően az elévülési határidő számítása során a Pp. 104/A. § (1) bekezdésének az ún. törvénykezési szünetre vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatók, következésképp az elévülési idő a Pf.I.20.697/2007/7. számú határozat

kézbítésének időpontjához képest 2013. július 17. napján eltelt.

Az elévülési határidőt az elévülés nyugvása illetve a megszakadása meghosszabbítja. A Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egy éves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén pedig 3 hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt vagy abból egy évnél illetőleg 3 hónapnál kevesebb van hátra. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni akkor is, ha a jogosult a lejárát után a teljesítésre halasztást adott. Ezekben az esetekben tehát az elévülés nyugvása az elévülési határidő meghosszabbodásához vezet. A speciális lejárati időket - egy évnél hosszabb eredeti elévülési idő esetén egy év, ennél rövidebb eredeti elévülési idő esetén 3 hónap - ilyenkor az elévülés nyugvásának végétől kell számítani, vagyis a nyugvás befejeztével a jogosult még e speciális határidőkön belül érvényesítheti igényét bíróság előtt, kivéve ha az eredeti elévülési időből több van hátra, mint a speciális határidő. A Ptk. nem ismeri az elévülés klasszikus értelemben vett nyugvását, azaz nyugvás esetén az elévülési idő nem a nyugvás időtartamával, hanem a törvény által előre általános jelleggel meghatározott időtartammal hosszabbodik meg. A peradatok alapján megállapítható, hogy a kártérítési igénye alapjául szolgáló jogerős ítélet ellen a felperes rendkívüli jogorvoslattal, perújítási kérelemmel élt. Az alperes a Pf.II.20.055/2010/2. számú 2010. április 20 napján kelt jogerős végzésével helybenhagyta a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 16.P.20.761/2009/5. számú perújítási kérelmet elutasító végzését. A perújítási eljárás jogerős befejezését követően az elévülési időből egy évnél több volt hátra, ezért a perújítási eljárás nem eredményezte az elévülés nyugvását, azaz az elévülési határidő meghosszabbodását.

Az elévülés megszakadását a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése eredményezi (Ptk. 327. § (1) bekezdés). A felperes mind az elsőfokú eljárásban, mind pedig fellebbezésében a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság ellen benyújtott keresetére, mint az elévülést megszakító tényre hivatkozott. Lényeges azonban, hogy az elévülést csak a kötelezettel szembeni igényérvényesítés szakítja meg. A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság és a jelen per alperese elkülönült jogalanyok, ezért a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bírósággal szemben akár ugyanazon ténybeli és jogi alapon történő igényérvényesítés a jelen per alperesével szembeni követelés érvényesítésére nyitva álló elévülési határidőt nem szakítja meg. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes Pf.I.20.697/2007. számú üggyel kapcsolatos kártérítési igénye elévült, ezért az ügy érdemét érintő fellebbezési előadás vizsgálatára nem kerülhetett sor.

A bíróságnak az alperes Pf.I.20.486/2010/10. számú határozatra alapított kártérítési igényt érdemben kellett vizsgálnia. A bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására a Ptk. 349. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt speciális és a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti általános feltételek együttes megvalósulása esetén kerülhet sor. Ennek megfelelően a közigazgatási (bírósági) jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette, továbbá ha bizonyított a károkozó jogellenes magatartása, a kár bekövetkezte, e közötti okozati összefüggés, és a károkozó nem tudja bizonyítani, hogy magatartása nem volt felróható. Az alábbiakban részletezettek szerint egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a jelen ügyben az alperes részéről jogellenes magatartásra nem került sor, ami minden további feltétel vizsgálata nélkül kizárja kártérítési felelősségének megállapítását.

A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a fél pernyertessége

esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának címén kötelezze a pervesztes felet a közte és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj megfizetésére. Tény, hogy az említett perben a **(település neve)** Egyetem alperes és a képviselőjét ellátó **(település neve)** 10. számú Ügyvédi Iroda a közöttük létrejött ügyvédi megbízási szerződést a perben nem csatolták be, azonban az alperes nem okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy az ügyvédi munkadíj összegére vonatkozó megállapodást megfelelően bizonyítja a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt „Közös nyilatkozat megbízási szerződésről” elnevezésű okirat tartalma. Erre figyelemmel az alperes nem járt el jogellenesen, amikor ezen okirati bizonyíték alapulvételével állapította meg a pervesztes felperes által perköltségként fizetendő ügyvédi munkadíj összegét.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az alperesnek költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett, míg a felperes személyes költségmentessége folytán a feljegyzett másodfokú eljárási illetéket valamint a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a Pp. 84. § (1) bekezdés a) és b) pontja, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében és a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

A fellebbezést az ítéletábra a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2015. június 29.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró